

maattet nægte saadanne Prioriteter, og Følgen bliver, at de, der skal bygge, maa gaa til Kreditforeningerne, hvorved de taber meget store Beløb, ogsaa paa Førsteprioriteterne.

Efter hvad der er oplyst for os, har det ogsaa allerede vist sig, at man ikke kan gennemføre Kreditindskrænkningen i det Omfang, man har tænkt sig, fordi man saa vil gøre saa megen Skade, at man ikke tør tage Ansvaret derfor. Det er blevet oplyst i Udvalget, at man har været inde paa at nægte Kredit til noget saa legitimt som Opkøb af magre Kreaturer til Græsning i Marskegnene i Sønderjylland. Det er klart, at der her er Tale om produktiv Virksomhed. De paagældende Kreaturopkøbere har altid regnet med at kunne faa Kredit i den Tid, Opdrætningen stod paa, om Sommeren, de skulde saa sælge Kreaturerne igen om Efteraaret og derved indvinde baade Fortjeneste og det, der var taget i Kredit. Man har maattet gaa bort fra Kreditindskrænkningen overfor disse Folk, og det skal da ogsaa nok vise sig nødvendigt paa andre Omraader at tage Reservationer overfor Cirkulæret, medmindre man da vil løbe den Risiko at gøre mange Virksomheder, der er legitime og produktive, helt umulige. Der har i Udvalget været Tale om at formindske Seddelmængden, og selvfølgelig maa vi tilstræbe, at Seddelmængden ikke bliver større end lige til det nødvendige Behov; Kreditindskrænkningen betyder jo en Formindskelse af Seddelmængden. Det er ogsaa bekendt, at just for Øjeblikket er Forholdet dette, at Nationalbankens Metaldækning er langt ud over det, Loven tillader. Saa vidt jeg ved, er den i Øjeblikket over 53 pCt., medens Loven tillader, at man gaar ned til en Dækningsprocent af 33 $\frac{1}{2}$. Dækningsprocenten er altsaa meget over den normale Dækningsprocent paa 50.

Det er vor Opfattelse, at Seddelmængden maa afpasses efter det økonomiske Behov i Landet, efter Prisniveauet, og man kan ikke virkelig tilstræbe en Seddelformindskelse, uden at man rammer Forretninglivet paa en alt andet end heldig Maade. Der er da heller ikke i Udvalget, hverken af Regeringen eller fra anden Side fremsat saadanne Forslag, at de har kunnet vinde nogen Tilslutning om at gaa til en virkelig effektiv Indskrænkning af Seddelmængden ud over, hvad der allerede har fundet Sted. Men selvfølgelig maa man animere Nationalbanken til, at den passer paa, at vi ikke paa nogen Maade kommer til at staa overfor en ny Inflation.

I den sidste Tid har der været meget

Tale om Kredit til Vekselererforretninger her i Landet, der spekulerer i fremmed Valuta paa en saadan Maade, at det hverken gavner den danske Krone eller vort Renommé i Udlandet. Der har været nævnt store Kreditter fra en enkelt Bank til en enkelt Vekselerer. Efter hvad der foreligger oplyst, tror jeg at maatte sige, at dette Forhold efterhaanden er bragt ind under saadanne Former, at der ikke mere er skellig Grund til at gaa i Rette med den paagældende Bank, og jeg vil da ogsaa haabe, at Nationalbanken har et vaagent Øje med dette Forhold og ikke paa nogen Maade, efter at Cirkulæret om den almindelige Kreditindskrænkning er udstedt, tillader, at man giver Kredit til Vekselererforretninger, som ikke har noget som helst med produktiv Virksomhed at gøre, som end-Ogsaa i visse Tilfælde kan virke overordentlig skadeligt og generende for Landet. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil have sin Opmærksomhed særlig henvendt paa dette Forhold.

Maa jeg i øvrigt sige om dette Cirkulære om Kreditindskrænkningen, at det i Virkeligheden er et Aktstykke, udstedt af Regeringen med en særlig Bemyndigelse til Nationalbanken og derigennem til andre Banker til at underlægge sig Forretninglivet efter eget Tykke. Jeg vil i denne Forbindelse minde om, hvad der passerede heri Landet i 1919 og i 1920. Da rejstes der en voldsom Agitation mod den daværende Regering og de Partier, der bar den oppe, fordi de var med til at arbejde for, at det daværende Valutanævn kunde virke paa en saadan Maade, at Importen her til Landet blev formindsket. Under de politiske Diskussioner om vore økonomiske Forhold er det Gang paa Gang fremhævet baade af Venstre og fra konservativ Side, at den største Ulempe for vort økonomiske Liv skete ved den altfor store Import i 1919 og 1920. Man har Gang paa Gang fremhævet, at just i disse Aar havde vi den store Import, og at det var den, der voldte os eller i alt Fald i høj Grad bidrog til de Vanskeligheder, vi senere har kæmpet med.

Det skal ingenlunde benægtes, at Aarene 1919 og 1920, navnlig 1920, var skæbnesvangre for Danmark, hvad Importforholdene angaar. Men man gør Uret mod os, naar man siger, at det var vor Skyld, og at vi burde have truffet Foranstaltninger mod denne Import. Thi Sandheden er den, at vi allerede tidligt i Efteraaret 1919 advarede imod at se roligt paa, at denne Import fandt Sted; og inden Aaret var omme, stillede vi Forslag om at træffe Foranstalt-